

Maria's heerlijke verhaal

opnieuw verteld, als door haar zelf, bijna 2000 jaar geleden, tegenover een vriendin

opgetekend door André H. Roosma, Zoetermeer, November 2000 (deze Nederlandse vertaling: juli 2003)*

Hi Lezer, goed je te ontmoeten, zeg! Je hebt gehoord - neem ik aan - wat er een paar dagen terug bij ons gebeurd is?! O, als ik er aan terugdenk... - o, het was zó overweldigend, zó heerlijk!... Ik kan er 's nachts nog maar nauwelijks van slapen. Het was gewoon te groot voor woorden... het was ook zó ongelooflijk! ...

Wát, weet je 't nog niet?? O meid... wacht, ga zitten, ik zal 't je vertellen!

Goed, waar begin ik? Uh... je kent mijn broer Lazarus wel, is 't niet? Tussen twee haakjes: het is zó goed dat hij hier bij ons woont! Wat een schande zou 't in onze cultuur zijn als Martha en ik als vrijgezellinnen hier op onszelf zouden moeten wonen, zonder de mannelijke bescherming van onze broer. Zoals je weet is onze vader jaren geleden al gestorven... En in de loop der jaren hebben Martha en ik verschillende keren verkering gehad, maar 't werd nooit wat. Of wist je dat nog niet?

Hoe dan ook, op een dag werd Lazarus heel erg ziek. We vreesden echt voor zijn leven. Dus stuurden we een knecht om deze Jezus van Galilea - je weet wel: de Rabbi die nu ook wel de Messias genoemd wordt - om Hem te vragen om met spoed naar ons toe te komen. Maar de volgende dag, en de dag daarna - Hij kwam niet. En onze broer stierf. O, Martha en ik, we waren absoluut ontroostbaar... Gelukkig kregen we veel klaagvrouwen over om met ons de dood van onze broer te bewenen... Maar we waren zó teleurgesteld! Jezus was zó vaak bij ons geweest, en nu, nu we Hem zó hard nodig hadden, nu was Hij in een of ander dorp bij Jeruzalem. O, wat waren we teleurgesteld!

Toen, op een middag, Ik geloof dat 't al drie dagen na de begrafenis van onze broer was, kwam Hij daar eindelijk aanzetten. Ik weet nog dat Martha Hem aan zag komen. Ja, zij is altijd zo attent en gastvrij en zo... Ze rende naar de deur. Nou, ik kón dat niet,

hoor! Ik voelde me zo in de steek gelaten! Ik bleef gewoon huilen! Maar ja, op een gegeven moment riep Martha me dat de Rabbi mij ook wilde begroeten. Later horde ik dat zij haar teleurstelling ook naar Hem toe geventileerd had en dat ze in een theoretisch debat terecht waren gekomen over de opstanding. Volgens mij was ze behoorlijk uit 't lood, maar - je kent haar - ze liet 't niet merken. Ze is altijd overal zo goed in, inclusief in 't verbergen van wat ze nou écht voelt, terwijl mijn gezicht me altijd verraaft... Maar goed, hoe dan ook, ik ging - nog steeds huilend - naar Jezus toe. En ook ik ventileerde m'n frustratie over Zijn late komst. Ik weet nog dat ik zei dat als Hij hier eerder was geweest, dat onze broer dan niet gestorven zou zijn. Hij kon de zieken genezen, weet je, we hadden Hem dat vaak genoeg zien doen. Maar ik kon intussen m'n tranen niet bedwingen - ik zat zó vol verdriet en teleurstelling!

Toen gebeurde er iets heel opmerkelijks. Nou vraag ik je: wat doen de meeste mannen als ze ons, vrouwen, zien huilen? Ze vinden ons maar 'overgevoelig' of zo of ze proberen ons zogenaamd te troosten - meestal op een manier die niet werkt. Zij zullen 't allemaal wel even 'oplossen' voor ons. Net zo als in het verhaal van Hanna, de echtgenote van Elkana, uit Het Boek, weet je wel. Zij moest ook zo gigantisch huilen omdat zij geen kinderen had terwijl die andere vrouw van Elkana - hoe heette die ook al weer? - afijn, die had wél kinderen en pestte Hanna er de hele tijd mee, en verne-

* Vrij naar Johannes 11:1-44; 12:1-12 en Lucas 10:38-42

derde haar steeds. En dan zegt die echtgenoot dat hij toch zeker wel meer voor haar betekende dan duizend zonen of zo! Belachelijk! Zoiets geeft toch geen troost??! Daarmee had zij toch geen nageslacht, geen waardigheid of iets... En dan die priester Eli, die beschuldigde haar zelfs van dronkenschap toen ze huilend stond te bidden in de tempel! Ik kan er niet tegen als mensen zó ongevoelig zijn!

Maar toen hier in deze situatie, wat deed deze Jezus? Hij knielde naast me neer, sloeg Zijn arm om me heen en begon ook te huilen! Ik voelde Zijn tranen op m'n arm! Ik hoorde Zijn snikken naast m'n oor! Nou, is dat niet ongelooflijk? Heb je ooit een man dát zien doen? Naast je neervallen op z'n knieën en meehuilen? En later hoorde ik van Zijn discipelen, dat Hij alle reden had gehad om te zeggen: "Maria, huil maar niet, hoor, het komt allemaal wel goed!" Hij had hen al onderweg verteld dat Hij alles in orde zou maken. Eerst hadden ze 't nog niet begrepen, maar na afloop snapten ze wat Hij bedoeld had. Zelfs de mensen om ons heen begrepen op dat moment - denk ik - echter nog niet wat er gebeurde. Was dit niet de krachtige Jezus die de zieken genas en demonen uitdreef met gezag? En nu zat Hij daar met mij 'n potje te grienen...

Toen, op een gegeven moment, stond Hij op en hielp ook mij overeind, en Hij zei zoiets als: "Waar is het graf?" Dus gingen we naar de begraafplaats - die een klein stukje bij ons huis vandaan was. Beiden - Hij en ik - snikten we nog een beetje onderweg. Toen we voor de steen kwamen die voor het spelonkgraf was gerold waar we Lazarus begraven hadden... o, meid, ik kon m'n oren niet geloven! Hij vroeg een paar sterke kerels die erbij stonden - ik geloof dat m'n oom er één van was, zo heel precies weet ik dat niet meer. In elk geval, Hij vroeg hen om de steen weg te rollen. Ik weet nog hoe Martha tegensputterde. Ze had 't erover dat 't al drie dagen was en dat 't daar nu wel erg zou stinken. Ik denk dat ik gewoon te perplex was om ook maar iets te zeggen... Maar ik was, geloof ik, ook wel bevangen door een soort van verwondering; het was of ik aanvoelde dat er op één of andere manier geweldige dingen stonden te gebeuren door deze Jezus. Ik had al vaker heer-

lijke dingen met deze Rabbi meegemaakt die m'n petje ver te boven gingen!

En toen, toen de opening vrij was, liep Hij erop toe en riep met een luide stem: "Lazarus, kom nu te voorschijn!" Even flitste er een herinnering door m'n hoofd vanuit onze kindertijd, als we verstoppertje speelden en we die zelfde woorden riepen als onze broer zich te goed verstopt had. En dat 't in feite belachelijk was om die woorden nu te roepen, nu hij dood was... Maar vrijwel direct werden die gedachten als het ware aan de kant geschoven door een soort van hoop of verwachting. Dus ik wachtte maar gewoon af. Dit gebeurde allemaal in een fractie van een seconde, weet je... En toen, het was echt óngelooflijk, toen zagen we onze broer uit die donkere graftombe tevoorschijn komen! Ik kon m'n ogen nauwelijks geloven! En dat gold ook voor alle anderen die ons naar de begraafplaats waren gevolgd. Het was enkele minuten doodstil, terwijl we toekeken hoe Lazarus de doeken van z'n enkels losmaakte - hij kon natuurlijk bijna niet lopen, zo we hem verbonden hadden! Op een gegeven moment hield ik 't gewoon niet meer... Ik sprong op en viel hem om de hals. Terwijl m'n handen hem hielpen om nog wat doeken en zwachtels los te maken, kuste ik hem op z'n wangen die nog glommen van de olie die we gebruikt hadden... O, het was allemaal zó wonderlijk... Ik dacht werkelijk even dat ik al in de hemel was - dat 't allemaal een mooie droom was. Maar toch was 't ook zó écht! Het ruwe linnen van de zwachtels die door m'n vingers gleden, de haren van zijn baard... Het was echt ongelooflijk! Ik wist gewoon niet meer of ik moest huilen of lachen... Ik heb nog nooit zoiets indrukwekkends meegemaakt! Onze broer was dood en nu hield ik hem in m'n armen en hij leefde weer... whow... Ik raak nog achter adem terwijl ik je dit vertel... Het was ook zó, zó... ongelooflijk!

Hoe dan ook, kun je 't je voorstellen?... Na 'n tijdje, toen iedereen een beetje begon te beseffen wat er gebeurd was en Martha wat kleren had gehaald voor hem, toen braken de emoties echt los... Het was het grootste feest ooit! Het ging als een lopend vuurtje, wat zeg ik?, als een bliksem door het dorp. En iedereen kwam met koeken en wijn en

kaarsen en zo. O, we waren zo uitgelaten en buiten onszelf van vreugde!

Die avond was ik er nog zó vol van! Ik kon m'n ogen niet van Rabbi Jezus af houden! Hij was zo verbazingwekkend! Op een gegeven moment ben ik maar naar buiten gegaan, de tuin in. Terwijl ik daar zo alleen liep en alles 'n beetje liet zakken en verder op me in liet werken, was 't of ik ineens veel van Zijn woorden op een nieuwe, diepere manier begreep... Hij was regelmatig bij ons geweest, weet je. Dan zat ik aan Zijn voeten en dronk alles in wat Hij zei. Hij was zo vol van vrede en tederheid, weet je! Ja, dat was 't: een zeldzame combinatie van kracht en tederheid. En daar, onder de heldere sterrenhemel, herinnerde ik me ineens hoe Hij gesproken had over Zijn eigen dood die aanstaande was, zoals Hij 't zei. En ineens begreep ik, dat als Hij binnenkort zou sterven, dat we Hem daar dan niet van moesten weerhouden. Ja, ik weet nog dat die ene discipel van Hem, die altijd haantje de voorste was, dat die een keer gereageerd had dat de Rabbi niet mocht sterven en hoe Jezus hem toen bestraft had. Nu voelde ik aan, dat als Hij zou sterven, dat Hij dan ook in staat zou zijn om Zichzelf uit de dood op te wekken. En op één of andere manier werd ik op dat moment met heel veel ontzag vervuld - ja, met iets van aanbidding, ook. Ik dacht, nee ik wist nu: Hij moet echt DE MESSIAS zijn - de Gezalfde op wie we als volk al zo lang wachtten! Ik moest gewoon een manier vinden om Hem op een waardige wijze te eren voor Hij zou sterven! En ineens kreeg ik een idee...

Direct na 't ontbijt, de volgende ochtend, ging ik naar 't winkeltje waar we - Martha en ik - de zalfolie hadden gekocht om het lichaam te zalven van onze overleden broer - die nu weer levend was en nog steeds leeft; o, ik word zó enthousiast als ik er weer aan denk! Afijn, ik ging daarheen en vroeg of ze ook die heel speciale zalfolie hadden die gebruikt wordt om koningen en prinsessen te zalven bij grote festiviteiten of bij hun begrafenis. Alleen die zalfolie zou wat mij betreft goed genoeg zijn voor deze Grote Koning! Die verkoper loopt naar achteren en na 'n hele tijd komt ie terug. Ja, daar hadden ze nog wel een karafje van - zó

groot ongeveer. "Maar," vroeg hij er gelijk bij, "hebt u wel enig idee hoeveel dit kost?" En hij noemde het bedrag. Wel, ik moet zeggen dat ik wel een beetje schrok, hoor! Zó veel! De angst bekwam me dat ik nooit zóveel geld bij elkaar zou kunnen krijgen. Ik vroeg hem om het nog even vast te houden en aan niemand anders te verkopen, omdat ik zeker terug zou komen. En ik rende terug naar huis...

Thuisgekomen vroeg ik Martha hoeveel zij had en ik zocht alle muntjes op die ik verzameld had van verschillende landen om ons heen en al het oude Joodse muntgeld dat de Romeinen verboden hadden. Ja, we hadden daar nog wat van bewaard omdat we hoopten dat op een dag de Messias zou komen en ons van die akelige Romeinse onderdrukkers zou bevrijden. Ik verzamelde dus al dat muntgeld en alle zilverwerk dat we in huis hadden en ging terug naar dat olie- en cadeauartikelen-winkeltje om het in te wisselen tegen dat mooi gedecoreerde kruikje met die buitengewone olie. Maar - o, wat was ik teleurgesteld - de man zei dat 't niet genoeg was! Dus... wel, om een lang verhaal kort te maken, het kostte me enkele dagen voor ik het hele bedrag bij elkaar had. Ik kreeg een voorschot op m'n salaris, enkele vrienden leenden me wat geld, enzovoort. Zo had ik na enkele dagen met veel moeite precies genoeg om die koninklijke olie te kopen. Dus ging ik gelijk terug naar het winkeltje en kocht de olie. Ik zie het verraste gezicht van die verkoper nog voor me: "Wat zou een eenvoudige vrouw als Maria nou moeten met zulke kostbare olie?"

Toen moest ik Jezus weer opzoeken. Wel, dat was niet zo moeilijk! Ik hoefde maar m'n oren te volgen. Maar op geen enkele manier kon ik dichtbij Hem komen. De menigte drong zó gigantisch aan! Dus ging ik terug naar huis om m'n zus te helpen met de bereiding van het avondeten. Ze had me verteld dat de Rabbi juist die avond weer bij ons kwam eten. Dus dat kwam goed uit.

En die avond, toen Hij met zijn twaalf discipelen aanlag in onze eetkamer, en terwijl Martha het eten binnenbracht, ging ik gauw even naar m'n kamer en haalde het kruikje op. Toen ik weer beneden kwam hoorde ik hoe ze vreugdevol zaten te klet-

sen bij het eten. Ik sloop naar binnen - zoals je weet is 't in onze cultuur ongebruikelijk dat een vrouw bij de mannen is als ze zitten te eten, behalve als ze hen bedient, zoals Martha aan 't doen was. Dus, ik sloop daar naar binnen en brak de hals van dat kostbare flesje en goot de Nardusolie - want dát was 't - over Jezus' voeten.

Ik zal nooit die blik op Zijn gezicht vergeten, toen Hij keek naar wat ik deed en onze ogen elkaar even ontmoetten... Ik durfde niet opnieuw op te kijken... Zijn ogen waren zó vol van vrede en heerlijkheid en tederheid en... Ik begon bijna te huilen... Toen ik Zijn voeten geolied had, realiseerde ik me dat ik vergeten was om een schone badhanddoek mee te nemen om ze mee af te vegen. Ik wist even niet wat ik nu moest.. M'n haar hing los, dus heb ik ze maar met m'n eigen haar afgedroogd... 't Was allemaal ook zó... Of liever: Hij was zó ontzagwekkend, zó... Ik heb er geen woorden voor. Het was... Ik was gewoon overweldigd door Zijn heerlijkheid, macht en tederheid en alles van Hem... De hele tijd had ik al geweten dat Deze Man bijzonder was, maar toen wist ik echt heel zeker: "Deze Man is echt God de Almachtige in eigen Persoon" En je dan te realiseren hoeveel belangstelling Hij altijd voor mij en anderen had getoond... - ik kon het niet bevatten! Hij was altijd zó puur geweest, en toch zo toegenegen... En ik was maar zo'n gewone vrouw - ja, zelfs dát nauwelijks, gezien hoeveel mannen me al afgewezen hadden! Ik had me al zo bevoorrecht gevoeld toen Hij me toegestaan had - ja zelfs aangemoedigd - om aan Zijn voeten te zitten luisteren als Hij bij ons was tijdens Zijn rondreizen. En nu - die blik vol liefde en genade... En dat Hij zelfs met me meegehuild had toen ik nog zo verdrietig was

vóór Hij... voor Hij Lazarus uit de dood terugriep... Ik kon niet anders dan m'n hoofd buigen daar aan Zijn voeten en Zijn voeten afvegen met m'n lange haren. Het klinkt misschien raar, maar... **Hij is gewoon zó ongelooflijk indrukwekkend heerlijk!**

De andere mensen die erbij waren keken natuurlijk toe. En één van Zijn discipelen - die harde, die het geld van de groep beheerde was 't, geloof ik - afijn, die stond op en begon me de les te lezen. O, ik voelde me zo slecht; ik wilde op dat moment wel dat de grond zich opende en me opslokte - wat niet gebeurde, natuurlijk. Met veel bombastie verklaarde hij dat dit "weggegooid geld" was, en dat deze olie voor veel geld verkocht had kunnen worden - ja, dát wist ik ook wel! Hoewel, waarom zou ik 't dan met zoveel moeite gekocht hebben??

Maar voor ook maar iemand anders iets kon zeggen nam De Meester het woord. Hij zei dat de armen er altijd waren, maar, zei Hij, "Mij heb je hier niet altijd in levende lijve bij je". En Hij bevestigde dat wat ik gedaan had, heel goed was geweest... O, 't voelde of al m'n bloed naar m'n gezicht stroomde. Maar Hij glimlachte naar me met die blik van heerlijke vrede en eerde me, zo vol respect... Hij zei zelfs dat nog jaren nadien mensen 't over mij zouden hebben en over wat voor een grootse daad ik gedaan had...

Ik kon m'n oren en m'n ogen nauwelijks geloven... Voor m'n gevoel heb ik daar uren stil op m'n knieën gezeten - Hem aanbid-dend, totaal verheerlijkt over Zijn grootheid... En nog steeds kan ik er niet over uit... Wát een Man!... Wát een God!...

[home](#) of [terug naar de artikelen index](#)

Meer informatie of suggesties

Voor meer informatie, of uw reactie op het bovenstaande, kunt u contact met me opnemen via e-mail: andre.roosma@12accede.nl.

Bedankt voor uw belangstelling!